

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2499

гр. Бургас, 25.04.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Съдия: **АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ**

като разгледа докладваното от **АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ** Гражданско дело № 20212120106891 по описа за 2021 година

Предявен е от Т. М. Д., ЕГН: *****, с адрес с. Н., общ. П., ул. “Д.” № **, чрез адв. Н. Д., срещу Й. И. К., ЕГН: *****, с адрес с. Н**, ул. “О.” № *, иск с правно основание чл.75 от ЗС, с който се иска да бъде осъден ответника Й. И. К. да предаде на ищеца владението върху част от имот с идентификатор 52129.102.172 - 10392 кв.м от 63866 кв.м при граници: север - имот ПИ с идентификатор 52129.173.162, изток: ПИ с идентификатор 52129.173.162 и 52129.102.172 , юг - ПИ с идентификатор 52129.102.172 , югозапад - 52129.102.1 и 52129.102.172 и запад - ПИ с идентификатор 52129.103.16 и 3398 кв.м от имот е идентификатор 52129.103.14 по КК и КР на с. Н., целият е площ от 103547 кв.м. при граници: север имот ПИ е идентификатор 52129.173.162, изток - ПИ с идентификатор 52129.103.16, юг - ПИ с идентификатор 52129.103.16 и запад - ПИ е идентификатор 52129.103.14.

В исковата молба се твърди, че чрез овцеферма, състояща се от кошари, навеси и овчарско жилище, ищецът владее отделни части от имотите -14 056 кв.м: 10 392 кв.м от които попадат в имот с идентификатор 52129.102.172, а друга част от 3 398 кв.м. попадат в имот с идентификатор 52129.103.14 по КК и КР на с. Н..

Ищецът сключил с родителите си М. и Р. Д.и предварителен договор за покупко-продажба на собствеността на процесната овцеферма. На 10.09.2020 г. му предали владението и от тогава до ден днешен той владее овцефермата като стопанисва същата и е разположил в част от процесните два имота свои движими вещи- фургони за зърно, животни, селскостопанска техника. Твърди се още, че на 29.09.2021 по и.д. №800 по описа на ЧСИ Ивелина Божилова е извършен въвод във владение, по силата на който е предадено на ответника държането на два поземлени имота с идентификатори 52129.102.172 и 52129.103.14 по КК и КР на с. Н., общ. П..

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника, уточнен с молба от 29.11.2021г. с която искът е оспорен като недопустим и неоснователен. Ответникът сочи, че е наемател на поземлените имоти по силата на 5 – годишен договор за наем, в сила от 01.10.2020г.

Твърди се, че посочените от ищеца вещи в исковата молба, находящи се в идентификатори 52129.102.172 и 52129.103.14 съставляващи преместваеми движими вещи са премахнати и унищожени с предаване държането по изп. Д. 800/2021г. по описа на ЧСИ Божилова. Твърди се, че ищецът не е собственик и никога не е бил във владение на процесните движими преместваеми вещи. Излага доводи, че със съдебното решение по гр.д. № 7252/2020г. на БРС е установено, че държател на движимите вещи са М. и Р. Д.и, а не ищецът, като в противен случай съдът не би уважил иска по чл.76 от ЗС. Оспорен е и представеният с исковата молба предварителен договор, тъй като няма достоверна дата като се твърди, че е съставен за целите на процеса.

Постъпила е молба от М. и Р. К. Д.и, за конституиране като главно стъпващи лица на основание чл.225 от ГПК, която е оставена без уважение от БРС с протоколно определение от 20.01.2022г.

В изпълнение указания на БРС, дадени с разпореждане от 18.10.2022г. ищецът е депозирал уточнителна молба в която е посочил, че понастоящем владее имота чрез ограда. Излага доводи, че правния му интерес от защитата на владението му е законодателно уреден като същият има интерес да си възстанови владението върху имота, което е получил чрез предварителен договор, който е развален. Поради това счита, че има интерес да си възвърне владението, което да предаде на своя праводател. Твърди, че жалбата срещу ЧСИ няма нищо общо с настоящото дело, тъй като това е друг способ уреден в друг дял на ГПК. Представил е препис от Решение постановено от Бургаски окръжен съд, че е отпаднало изпълнителното основание на ЧСИ за въвода.

При извършване на служебна проверка относно допустимостта на производството, съдът констатира следното:

Предпоставка за допустимост на всеки иск е наличието на правен интерес от търсената защита.

За съда е налице задължение да следи за допустимостта на производството, респективно за наличие на правен интерес при всяко положение на делото.

С оглед на това, съобразявайки фактическите твърдения на ищеца и представените доказателства, съдът намира предявения иск за недопустим поради липса на правен интерес по следните съображения:

В исковата си молба ищецът навежда твърдения, че е собственик на овцеферма, състояща се от кошари, навеси и овчарско жилище и чрез тях владее земята, върху която същите се намират. Предвид на това, че по изпълнителното дело в полза на ответника бил извършен въвод във владение върху земята се твърди извършено нарушаване на владението на ищеца и се моли същият да бъде осъден да предаде владението върху земята, която се намира под сочените по-горе постройки.

По делото няма спор, че горепосочените постройки понастоящем не съществуват.

От представеното от ищеца Решение № 358 от 21.04.2022г. постановено по гр.д. № 2017/2021г. по описа на БОС се установява, че същият е депозирал жалба срещу извършеният от ЧСИ Ивелина Божилова въвод във владение от 29.09.2021г. по отношение на процесните недвижими имоти с идентификатор 52129.102.172 и 52129.103.14 в землището на с. Ново Паничарево, община Приморско по отношение на трето на изпълнителното производство лице, като жалбата му е оставена без уважение.

Съгласно чл.435, ал.5 от ГПК, въвод във владение на недвижим имот може да се обжалва само от трето лице, което е било във владение на имота преди предявяване на иска, решението по който се изпълнява. Ако пропусне срока за обжалване, третото лице може да предяви владелчески иск.

Съгласно разясненията, дадени с т. 1 от ТР № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС, за да се отмени въводът във владение на основание чл.435, ал.5 ГПК, е достатъчно третото лице да докаже пред съда единствено факта на установено от него владение върху имота, датиращо от преди предявяването на иска, решението по който се изпълнява. Визираното в чл.435, ал.5 ГПК владение има своята легална дефиниция в чл.68, ал.1 ЗС, определяща го като упражняване на фактическа власт върху вещь, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. В рамките на това производство съдът не изследва евентуалните права на третото лице върху имота. Ирелевантно се явява обстоятелството дали третото лице притежава противопоставими на вискателя вещни или облигационни права върху обекта на принудителното изпълнение, именно поради факта, че се защитава владението като фактическо отношение. Този извод се извежда и от нормата на чл.435, ал.5, изр. второ ГПК съобразно която, ако третото лице пропусне срока за обжалване, то може да защити своето владение като фактическо отношение чрез предявяване на посесорен иск. В случаите, когато имотът, предмет на въвода, се владее от трето лице и то е установило владението си преди завеждането на делото, по което е постановено обжалваното решение, съдебният изпълнител не може да въведе длъжника във владение, а ако направи това, извършеното действие е незаконосъобразно и подлежи на отмяна по силата на чл.435, ал.5 ГПК.

Видно от представеното по делото съдебно решение, жалбата на длъжника срещу

извършения от ЧСИ въвод във владение, с което действие същият твърди, че е било нарушено владението му върху недвижимия имот е била намерена от БОС за допустима и е била разгледана по същество като съдът е приел, че действието е било проведено законосъобразно. В решението съдът е приел за неустановено обстоятелството владението по отношение на имота да е започнало за ищеца отпреди предявяване на исковата молба, решението по което се изпълнява от СИ. Посочил е още, че дори да се приеме, че ищецът е започнал своето владение след предявяване на иска, решението по който се изпълнява, то СИ е следвало отново да отнеме имота и да изпълни постановеното съдебно решение, тъй като не се сочат права, които да изключват правата на възискателя по смисъла на чл.523 от ГПК.

По изложените по-горе съображения и по арг. от разпоредбата на чл.435, ал.5 ГПК, настоящия състав намира, че ищецът няма правен интерес от търсената с настоящия иск посесорна защита. Такъв интерес би бил налице само, в случай, че бе пропуснал да обжалва въвода като процесуално опорочен. В този смисъл се произнася както правната доктрина /вж."Българско гражданско процесуално право"-девето изд. §192-IV, така и съдебната практика –определение № 266/25.05.2010 г., ч.гр.д. № 204/2010 г., III г. о. /.

Недопустимостта на предявения иск обуславя връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото.

На осн. чл.78, ал.4 ГПК ищецът следва да заплати на ответника сторените по делото разноски в размер от 700лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 6891 по описа на Бургаският районен съд за 2021г., на основание чл.130 ГПК.

ОСЪЖДА Т. М. Д., ЕГН: *****, с адрес с. Н., общ. П., ул. "Д." № **, да заплати на Й. И. К., ЕГН: *****, с адрес с. Н., ул. "О." № *, сумата от 700 лв. /седемстотин лева/, представляваща сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл.78, ал.4 ГПК.

Определението подлежи на обжалване от страните в едноседмичен срок от съобщаването му с частна жалба, пред Бургаският окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____